

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The man is on the left, leaning towards the woman on the right. They are both looking down at each other. The background is slightly blurred, suggesting an outdoor setting.

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

SALALIKUD

SALADUSED JA VALED

SÜDAMED

Sharon Sala
Dark Hearts
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Mari Mets

Copyright © 2016 by Sharon Sala
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B05326117
ISBN 978-9949-82-078-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Kunagi pole liiga hilja oma eksimuste eest lepitust otsida. Sa ei saa oma tegude tagajärgi olematuks muuta, kuid kui tunnistad oma vigu, on see esimene samm paranemise poole.

Pühendan selle raamatu neile, kes on õppinud oma eksimustel minna laskma. See nimekiri on kindlasti pikk ja kuna paljud inimesed ei söanda esimesena üles astuda, teen ise otsa lahti.

Minu nimi on Sharon.

Olen õppinud eksimustel minna laskma.

ÜKS

ATLANTAS kallab vihma nii kõvasti, et isegi konnadel mattis hinge – vesi pahises mööda tänavaid rentsliste, viies endaga kaasa pori ja prügi, ning voolas kanalisatsioonikaevudesse, nagu tõmbaks keegi pärast sital käimist peldikus vett peale.

Sam Jakesil oli Atlanta all-linnas korter majas, kus elasid peamiselt rikkad rentnikud, kellel oli kallis maitse. Ta polnud seda kohta valinud mitte seetõttu, et ta armastanuks rikaste elustiili, vaid seepärast, et siin oli väga turvaline. Talle meeldis ka anonüümsus, mis oli siinsetele elanikele tagatud. Postkastidel polnud nimesid, vaid üksnes korterinumbrid, majas polnud kusagil elanike nimesid näha. Tal oli detektiivbürood Ranger Investigations juhtides vaenlasi tekkinud, sest ta oli pidanud paljastama teiste inimeste saladusi ja valesid. Ta ei tahtnud, et keegi talle koju järgneks.

Sam polnud alati eraklik olnud. Üles kasvades oli ta olnud niisama tavaline ja lõbujanuline nagu iga teine poiss. Ta kandis Lääne-Virginias Mystici lähedal asuva perekonnatalu taga mäel ja püüdis järve ääres kala. Ta armastas jalgpalli mängida ja süüa grillitud sealihaga ema tehtud koorekastmega ning kui ta vanemaks sai, hakkas ta kõige enam armastama Lainey Pickettit. Siis lendasid kaks lennukit Maailma Kaubanduskeskusesse ja see muutis ta elu. Kolledžisse mineku asemel astus ta sõjaväkke ja läks sõtta.

Pärast teist missiooni sai temast minöör; ta õppis kahju- tuks tegema kõike, mida vaenlane suutis luua, ja läks uuesti sõtta. Üheksa kuud hiljem tuli ta koju, pool keha põletushaava- dega kaetud ja nii tugeva posttraumaatilise stresshärega, et ta ei lülitanud oma mobiiltelefoni kolm kuud sisse. Kui ta suutis end lõpuks ilma karjumata liigutada, pani ta telefoni helinaks „Amazing Grace’i” avanoodid, ja kui ta haiglast välja sai, kolis ta korterisse ega öelnud kellelegi, kus ta on. Ta ei tahtnud, et perekond koguneks ta ukse taha, haletseks teda või kohtleks invaliidina.

Läks peaaegu aasta, enne kui põletushaavad täielikult pa- ranesid ja ta ise suutis nii palju liikuda, et ravile minna. Kulus veelgi kauem aega, enne kui ta suutis end omaks võtta. Kui ta andis perele oma asukohast teada, tulid nad teda korra vaatama, kuid ta keeldus koju minemast. Oma peas oli Lääne-Virginiast Mysticist pärit Sam Jakes surnud ja maetud Afganistani liiva alla, mis tähendas, et Lainey Pickett polnud enam osa tema elust. Ta jättis Lainey enne, kui naine sai teda jätta.

Kümme aastat ja kolm psühhiaatrit hiljem oli Sami ja tema posttraumaatilise stresshäre vahel ajutine vaheerahu ning ta keha katvad armid meenutasid sulanud plastmassi. Ta pere käis teda aeg-ajalt Atlantas vaatamas, kuid muul ajal suhtles ta nendega telefoni teel. Tema elus oli kõige tähtsamal kohal töö ja sinna mahtus vaid väga vähe lõbu. Sel päeval püüdis ta pärast kuuepäevast valvet end välja puhata.

Ehkki juba üle kuue tunni oli lakkamatult vihma sadanud, magas Sam korteris 4B sügavalt, ihualasti oma laial voodil kõ- huli, ühes käes mobiiltelefon ja teises revolver.

Unes armatses ta Laineyga. Ta sõrmed olid naise näo ümber olevas punases juuksevahmakas, tal oli kivikõva ja ta oli nii sü- gaval naise sees, et suutis vaevu mõelda. Ta kuulis, kuidas naine õhku ahmis, kui ta end sügavamale naise sisse surus, ja tõukas kõvemini, kuni naine tõmbus tema all vibuna looka ja haaras jal-

gadega ta piha ümbert kinni. Sam tundis naist läbivaid orgasmilaineid ja oleks koos temaga tippu jõudnud, kuid kuulis korraga venda oma nime hüüdmas. Ta pööras pilgu Lainey poole, kuid naine oli kadunud. Siis Trey hääletoon muutus ja see oli täis õudu.

Aita mind, Sam, aita mind!

Ma olen siin, Trey, ma olen siin! Kus sa oled? Mis juhtus?

Siis kuulis Sam muusikat. Keegi mängis „Amazing Grace'i”.

Ja siis kuulis ta venda karjumas.

Sam ärkas järsult, värisedes ja higiga kaetuna. Tal kulus mõni hetk, taipamaks, et ta oli und näinud ja et ta mobiiltelefon heliseb.

Ta vaatas kella, keeras end selili ja võttis kõne vastu ilma helistaja nime vaatamata.

„Jakes kuuleb.”

„Sam, mina olen.”

Sam kortsutas kulmu. Ta oli Treyd unes näinud ja nüüd helistaski Trey talle? Samile ei meeldinud kokkusattumused. Kuna ta hääl oli alles magamisest kähe ja ta oli ärevil, siis kõlas ta pahaselt.

„Mis, pagan, lahti on?” päris ta.

Trey hakkas nutma ja Sam tõusis järsult istukile ning lükkas jalad üle voodiserva põrandale.

„Räägi minuga, vennas.”

„Ema on surnud ja Trina raskelt vigastatud.”

Sam urahtas. Tal oli tunne, nagu oleks keegi ta selja tagant pesapallikurikaga nokauti löönud. Kõrvus kohises ja tal mattis hinge. Vastik hääl ta alateadvuses sosistas: „*Surnud. Surnud. Kõik on surnud.*”

Ta arvas, et tollelt veriselt ja liivaselt maalt lahkudes pääseb ta surevatest inimhulkadest eemale, kuid nüüd oli surm tulnud tema perekonda. Kuidas see võimalik oli? Tuba näis ringi keerlevat ja Sam toetas pea kätele, et mitte kukkuda.

„Sam? Sam! Kas sa kuulsid?”

Sam polnud kindel, kas ta suudab rääkida, ja kui ta seda lõpuks tegi, oli ta hääle kohutavast šokist ja leinast kähe.

„Jah. Sa ütlesid, et ema on surnud. Ta ei saa surnud olla.”

Trey oli raske iseendagi tunnetega toime tulla, kuid tal oli uskumatult valus kuulda oma suure venna hääles sellist ahastust.

„Aga ta on, vennas, ta on.”

„Jumal küll.” Sam hakkas värisema. Ta pidi keskendumata.

„Kas avarii?”

Trey teadis, et see on viimane piisk venna karikasse, kuid see tuli välja öelda.

„Ei, Sam, ta mõrvati. Me usume, et ta tapeti millegi pärast, mis juhtus siis, kui ta oli teismeline. Tule koju. Ma vajan sind. Selgitan kõike, kui sa siia jõuad.”

Šokk Sami hääles asendus vihaga.

„Teismeline? Nalja teed või?!”

„Ei. Oleme peaaegu kindlad, et see on seotud tolle õhtuga, mil ta keskkooli lõpetas, aga kõik muu on vaid oletused.”

„Kuidas sa saad kindel olla?” küsis Sam.

„Kas mäletad juttu sellest, et ema sattus ööl pärast keskkooli lõpetamist avariisse?” küsis Trey.

Sami kulm läks kipra. „Midagi vist jah. Miks sa küsid?”

„Tolles avariis oli neli inimest ja kolm neist jäid ellu. Viimase kahe kuu jooksul on kaks neist ellujäänutest mõrvatud ja mõrvar püüdis mõlemal korral jätta muljet, et tegemist oli õnnetusjuhtumiga. Kuni tänaseni oli ema ainus ellujäänu.”

Sami käed hakkasid värisema. „Miks ...”

„Me ei tea ja nüüd, kui emast sai kolmas ohver, ei lasta mul seda juhtumit enam edasi uurida, ehkki üks neist mõrvadest toimus minu piirkonnas. Sellepärast ma vajangi sind,” ütles Trey.

„Ma tulen,” kostis Sam ja pani telefoni ära, kuid ta oli ärritunud.

Kolm ohvrit? Miks tema sellest midagi ei teadnud? Miks nad polnud talle helistanud?

Ta haaras garderoobist kohvri ja viskas selle voodile ning kole reaalsus hakkas talle kohale jõudma. Miks nad oleksidki pidanud talle helistama? Oma tegudega oli ta ise neile mõista andnud, et ei taha Mysticiga mingit pistmist teha. Tal hakkas sees keerama, mõeldes, kuidas Trey oli teadnud ema ähvardavast hädaohust ega olnud osanud teda kaitsta. Veelgi hullem, ta ei suutnud ettegi kujutada, kui hirmul pidi ema olema, kui ta koolivendi järjest mõrvati.

Siis meenusid talle paar hiljutist vastamata kõnet emalt. Ta polnud tagasi helistanud. Mõelda, kui tagasi helistamine oleks midagi muutnud ja ema oleks praegu elus? Sam ei teadnud, kuidas selle küsimusega edasi elada.

Äkitselt tõmbus ta sisikond kokku ja ta tormas vetsu. Kui ta kraanikausi juurde jõudis, läks iiveldus üle. Ta pritsis veidi vett näole ja nõjatus siis ettepoole, silmitsedes oma peegelpilti korteri ainsas peeglis. Ta ei kuule enam kunagi ema häält ja selles oli ta ise süüdi.

Ta haaras käteräti, kuivatas näo ja läks siis magamistuppa riietuma. Ta tundis sellist ängistust ja süütunnet, et suutis vaevu pakkimisele keskenduda.

Viimasena pani ta kohvrise palitu. Sel aastaajal oli ilm mägedes ettearvamatu. Ta haaras kohvri, võttis esikukapist nahktagi, pani pähe tumeda šokolaadivärvi kaabu ja suundus ukse juurde. Revolver ja padrunid olid ta kohvri välimises taskus ning mobiiltelefon ja laadija jakitaskus.

Ta astus raske südamega lifti ja sõitis alla fuajeesse. Ta käis läbi valvelaua juurest, et anda turvamehele teada, et ta on teadmata aja ära, ning läks siis garaaži.

Vihma sadas ikka veel, mis oligi just sobiv ilm inimesele, kes üritab pisaraid varjata. Sam viskas asjad oma linnamaasturisse ja istus rooli taha. Ta kõht korises, tuletades meelde, et ta polnud